

то ще да намѣратъ, може би, нѣкаква аллегория, каквато поетътъ не е даже и предполагалъ; па най-послѣ той е и за това вече виновенъ, защото е поетъ, а не сичките поети сж угодни на цезарите. Поиска ли той да разбие своята лира и да осъди себѣ си на питагоровско мълчание,— и тука той не може да избѣгне подозрѣнията: „защо той напредъ пишеше, а сега мълчи? Да са слѣди за него!“ А трѣба само силниятъ да каже— да са слѣди за еди-кого си— и такавъ тутакси влиза въ бѣда. Цезарите и поетите не могатъ да живѣятъ въ едно господарство.

Кремуций.

Азъ не сжмъ сжгласенъ съ това. Мене ми са струва даже напротивъ, — баремъ у насъ. Въ времената на республиката латинската муза е прекланяла глава предъ чуждеземната, предъ гръцката, муза; само отъ времето на Августа ние чухме звучните мантуански и сулмонски пѣсни на родниятъ езикъ на Лациума.

Сатрий.

Сулмонските пѣсни! Сулмонските пѣсни! А за Сулмонскиятъ поетъ забравяшъ?! Добра бѣше за него милостъта отъ покровителтъ на музите. Бѣдниятъ излия на чужбина, посрѣдъ варварските народи. А защо и за какво? Той дълго време не хвали нито Августа, нито Мецената, нито Агриппа, живѣеше си въ мирътъ на боговете, или са пресмиваше надъ римските прелестници. „А!“ — говорѣха тогава при дворътъ на Августа:— „той е човѣкъ неблагонамѣренъ, той не търси покровителството на силните, той е вредителенъ,“— и сичко му поставиха за вина, даже и неговите елегии, защото тие биде сжблазнителни.